

AK-29

První ročník, deváté číslo, datum slepé, cena z nijakosti do tuposti prolínající

Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Jonáš Jenšovský jakožto pozorovatel, mlčící, tančící

Rozhovor s Jiřím Kačurem, kolesem na moři se pohupujícím

Je o Vás známo, že jste osoba nad pozemské problémy povznesená, ale i tak se odvážíte zeptat. Víte Vy vůbec, že se něco děje?

A děje se vlastně vůbec něco. Myslím, že to byl Parmenidés, které jakékoli dění ze světa jakožto nelogickou záležitost prostě vyloučil.

Co si myslíte o Cibulkově pojetí Sametové revoluce, kdy on tvrdí, že to byla jen dohodnutá fraška a ne spontánní zbavení se bolševika?

Na to se musím zeptat přímo pana Cibulky, kde na to přišel a jaké má pro taková tvrzení důvody. Nemáte na něj telefonní číslo?

Za co byste byl v tuto chvíli ochoten revoltovat na náměstí s transparentem v ruce?

V 89 jsem si toho užil více než dost. Účastnil jsem se jakožto muž z ulice čili páté kolo u vozu památné demonstrace 17. 11.

Nejdříve jsme si vyslechli na Albertově proslov spolužáka Klímy, syna onoho slavného spisovatele, neplést ale s Ladislavem K, který mi připadal vždy jako úděsný šprt, ale znal jsem ho pouze od vidění, takže mu nechci křivdit, potom jsme i s rozvinutým transparentem odkráčeli v průvodu aniž bychom tušili čehože se to pořádně účastníme na Vyšehrad, kde nám s kamarády začala být zima, takže jsme se svinutým transparentem odkráčeli na Žižkov do restaurace čtvrté cenové skupiny Pod Vrchem na Koněvově třídě tam jsme se nad pivem podívali oranžovo bílým transportérům VB projíždějících kolem hospody kamsi do města a teprve na kolejích jsme se od přátel, kteří došli až na Národní třídu dozvěděli kam ti esenbáci vlastně jeli, ale pokud mne vlast zavolá, vytahuji mávátka a kráčím na Václavák, ale to už by muselo být něco, protože jinak se průvodům a demonstracím zásadně vyhýbám.

Kdybyste byl nucen vrátit se v čase v které revoluci dějin byste rád a ochotně figuroval?

Kdybych měl možnost cestu v čase, určitě bych se jakékoli revoluci vyhnul, ale to není úplně přesně řečeno, lidské revoluci bych se vyhnul, ale revoluce znamená rychlou, náhlou změnu a mám pocit, že velký třesk byl takovou revolucí. Takže nějak zvenčí bych si ten Velký třesk chtěl vychutnat a prohlédnout, ale nevím nevím jestli by tohleto šlo uskutečnit. Nu možná ještě do Jeruzaléma bych se podíval.

Antikvářovo povzdychnutí

Jakožto tzv. muž z ulice, který zjistí, že je zase něco v prdeli až když sedí v dobytčáku ve špatně padnoucí uniformě a někdo mu řekl, že jede někam na frontu anebo jakožto běžného střádala, kterého nepustí do spořitelny, aby si vybral úspory, protože ta zkrachovala kvůli nějakým temným čachrům. Pro takové pocity najdeme nejednu pěknou historickou paralelu. Přenesme se přátelé na chvíli do roku 1914 třeba do Prahy na Ferdinandovu třídu a to už máme kousek do proslulé kavárny Louvre. Dejme si tam kávu se šlehačkou a tu a tam uvidíte čtenáře Národní politiky nebo Zlaté Prahy či Světozoru. Myslíte si, že někdo z nich tušil jaké hrůzy jsou za obzorem? Přečtete si dnešní noviny a co se dočtete? Euro v krizi, hrozí rozpad eurozóny a tak dále a tak dále, ale nikdo si nic nepřipouští, nic strašného se nemůže stát. Ale právěže může, ale je dobré si to alespoň připustit, potom alespoň nebudeme tolik překvapeni.

Jakpak asi vnímali události v Evropě čtenáři švýcarských listů někde u ŽENEVSKÉHO JEZERA někdy v průběhu Druhé světové války, inu možná právě tak jak jsem já vnímal články v novinách o událostech v bývalé Jugoslávii. Jednou si člověk něco přečetl něco o nějaké Srebrenici, potom zase o odstřelování Sarajeva, ale bylo to prostě jako nějaká fikce a ne jako skutečnost, která se mne bytostně dotýká, takže si člověk mohl v kavárně Louvre, dodnes existuje, dopřát rozmar konstruovat si historické paralely mezi Sarajevem Ferdinanda de Este a Sarajevem generála Mladice a prezidenta Miloševice. Takže přátelé angažujeme se jak to jenom jde jinak se nemůžeme divit kam to

Knižní doporučení

Nebudou to kupodivu sebrané spisy velikého vůdce severokorejského lidu velikého Kim ir Sena. Dokonce to nebude jinak velmi poučný Stalinův spis O jazykovědě a ani to nebudou Vstanou noví bojovníci od Antonína Zápotockého a dokonce to nebude ani Deset dní, které otřásl světem od L. Reeda či L. Reada, ale vzhledem revolučním náladám našeho obyvatelstva bych jako utišující prostředek rád doporučil Dějiny strany mírného pokroku v mezích zákona od Jaroslava Haška, neboť tudy vede přátelé cesta, ano nikoli cesta velkohubého řečnění v parlamentu anebo cesta barikád a molotovových koktejlů, viz naše soutěž, ano přátelé tudy ne. Ne barikádám a oběšencům na lucernách, ale ano rozumové analýze odborníků, zejména ekonomů. Jistě může se zdát leckteré vysvětlení současné krize krkolomným, ale vězte, že svět jest komplikovaným soustrojím, jenž nemožno v krátké srozumitelnosti laikovi vysvětlit, ale naše strana má mezi sebou věhlasné muže a odborníky na slovo vzaté, jimž sice nemusíte rozumět, ale jisté je jedno, že pokud chcete zajisti rozumnou budoucnost svým žinkám i ratolestem, volte naši stranu, která vám sice nenabízí revoluční řešení, ale v souladu s nejmodernějšími výsledky cestu evoluční, takže jest možno, že lepších zítřků se dožijí až vaši pravnukové, ale lépe jest někdy než nikdy, ale bez financí nelze zvítězit. Proto tedy přátelé začněte zasílat subskripce na náš stranický list AK 29, jinak nezaplátíme si večeri a s prázdným žaludkem se nedá dělat politika a také čtete knihu našeho předsedy, jenž odjel do Vídně burcovat krajany, knihu Dějiny strany mírného pokroku v mezích zákona a vůbec i jiná jeho poučná díla povídková, jež naleznete ve výborech jako třeba Fialový hrom či Loupežný vrah před soudem či Zrádce národa v Chotěboři a mnoho jiných, jež si můžete zakoupiti také v obchodu s použitými knihami našeho spolustraníka kamaráda Kačura, který vám rád doporučí další stranickou četbu. Takže pokroku sláva a čest, Zákonu a pořádku též a klidu na práci taktéž Nazdar i Zdar...

Mluvil o tom Topol, musí to být pravda

Jáchym Topol, svého druhu spisovatel, umístil na svou facebookovou stránku článek o příchodu mimozemšťanů. Článek na odborné úrovni pojednával o skutečnosti, že někde v dáli jsou mimozemské lodě, které, ať se nám to líbí čili nic, mají ve svých warp pohonech naprogramován přímý směr Země. Dle článku NASA o tomto faktu zbytečně mlčí a pokud nemlčí, tak jen zoufale mlží.

Co s takovou informací, když s ní vyrukuje držitel Seifertovy ceny? Bát se a radši nekrást? Nebo bez bázně a Hany luskat černým jezdcům do oken?

Nastává okamžik pravdy. V mayských proroctvích je reklamní agenturou vyjádřeno, že otcové, kteří mayské učili být lidmi (?) se mají za kvartál bůh ví kolika let vrátit na audit. Audit, dle některých informací má nastat za rok a nějaké drobné. Tj. oficiální stanovisko mayského PR.

Proč sem letí? Jsou jejich genofondy přátelské nebo jen pasou o vyplundrování Země? Při představě, že letí takovou štreku jen proto, aby si odsud odvezli trochu olova, mě zachvacuje jemné nedůvěřivo. Že by olovo a další pubické ochlupení matičky Země, bylo právě a jen na Zemi? Tomu se mi nechce věřit.

Ovšem jsou tu i jiné tahy na bránu. Dle konspiračních teoretiků se té doby stejně nedožijeme. Podle všeho se dožijeme pouze 7.12.2011 a pak už jen budeme umírat. Asi umírat. Stačí si přečíst tento [zajímavý článek](#). Literární fikce nebo náš osud?

Možná, že emzáci blíží se jen pro nakládku zuhelnatělých těl kdysi prosperujícího lidstva. Možná, že se jen spousta lidí nudí a tak tvoří dějiny za dějinami, aby ty třetí nebyly vůbec vidět a čtvrté aby se mohly vůbec dít. Aha?

Filmový krat'as

Ono revolučně nakynout, to se děje člověku téměř ob den. Ale nakynout takhle celospolečensky. Hromadně. To už tak nevidí.

Film [Vzpora v Seattlu](#), je vzdáleným opisem vzpoury, která vybuchla v roce 1999 a která brojila proti stále sílící moci korporací na běh světa, historie, na běh celého lidstva.

V televizi jsme většinou zpráveni jen o trhancích takových revolt. Nasnímá se s umem rozflákaná výloha, ale myšlenka revolty se nechá proběhnout kolem, nepovšimnuta, ignorací cenzurována. Nedožvěděl se zvidavý divák ze zpráv nic, než že skupina zuřivých anarchistů napadla tu a tu výlohu a že je to věc nad míru nepěkná.

Ve filmu tvůrci naaranžovali několik fiktivních osudů a zasadili je do dějů zcela reálných. Ač fiktivní osudy křičely hezky po americkou kýčovitou trapností, přesto nepřehlušily tu myšlenku. Tu sounáležitost, která mezi lidmi v Seattlu propukla. My jsme ti o které jde. My jsme obyvatelé planety Země. Na nás záleží. Tak proč se s námi tak nehorázně oře po planině korporátních orgasmů? Nenechme si to líbit. Vyběhněme do ulic. Zaplavme je lidskostí.

Pokud by se na film měl člověk podívat nezahaleně osobní zaujatostí, vyšel by z toho film dosti špatně. Kamera používá se tu standardně nudným způsobem bez ambicí zanechat v člověku nějaký pocit ze zažitě krásy. Nenechá v něm zarezonovat ani tu trochu oblouznění z vytržení z reality. Nemá to ani za potřebí. Na film se dá hledět snad jen a jen za účasti vlastní osobnosti. Ta myšlenka předávaná v Seattlu procpala se i do filmu o ní.

Film nemlčel, ale promluvil víc než důrazně.

Tržní kapitalismus je svinstvo. Člověk je v něm degradován na položku do statistik odbytů a nákupů. Nehledí se na důstojný život, ale na nedůstojné značkové umírání pod dohledem.

Ano. Pěkného útržku dějin kus. Ale jak smutně zapomenutý. V Seattlu se řvalo téměř týden v kuse a až se jednání potentátů z WTO rozpadlo, ač davy naoko ztvrdily, přesto se korporátní orgasmus děly a dějí vesele dál.

Snad je tu naděje dneška. Třebas teď se podaří stejnou strategií, protentokrát jemně globální, zvrátit onen směr světového dění, kdy nezáleží na tom, zda člověk žije důstojně, či alespoň v relativním štěstí, ale na tom jak až je člověk schopen a ochoten podporovat to drancování humanity ve formě nákupu a konzumování.

Poetické třestění

Člověk by si řekl, že anarchisté budou, když už se do toho pustí, psát básně tuze revoluční. Česko-slovenská anarchistická federace se pustila do vydávání poezie a jaké překvapení nastalo po přečtení. Není to tam samé heslo vzpoury, ale obyčejné bujení chťiče. Miroslav Sosoí a jeho tuze revoluční báseň Mariana II.

*Pokleknout v zem nestačí,
vždyť klouby vrzat neslyší.
Ó tuze jsou legrační,
když v bordelu se peleší.*

*Ona vstala – bledá líčka,
ku přístěnku se vydala.
Pohublá byla celička,
ach vrátila se, líbala.*

*Mé paže jako ze slámy –
vetché, slabé, zpráskané.
Svoji košilku s volány
upustila koncem dne.*

*Prošla prachem bílé vrány,
těž braunem zaslíbeným.
Kolik paží barvy slámy,
prošlo jejím květenstvím.*

*Drobná poběhllice čistá
znesvěcenou ona je pannou.
Nosí jméno matky Krista,
Hle! Lidé zvou jí Marianou.*

Zprávy z jiné společnosti

* Vše nasvědčuje tomu, že hnutí Occupy Wall Street je činností zhrzeného makléře Frederica Saldriho, který týden před okupací prošustroval nenávratně vlastní úspory právě na Wall Street, na kteroužto činnost se nabalila stále se nudící americká mládež a udělala z toho masový produkt.

* Makléři na Wall Street zažili dle vlastních slov nejběsilejší tři týdny ve svých životech. Vyklánějí se z oken, prý tolik smíchu ještě neokusili.

* Angelina Jolie odhodila veškeré zábrany a podepsala kontrakt na film Odkupy Wall Street, kde ztvární bezdomovce Bradeyeho.

* Česká Pirátská strana si zvolila za maskota pro příští volby místo Kapitána Kida Kapitána Klida.

* Česká nápodoba Real Democracy Now přišla 15.10. postát v houfu sta hlav na Náměstí republiky, popíjela grog a pak se pokojně rozešla do domovů. 22.10. je naplánována další demonstrace. Tamtéž. Stánkař Houska oznámil redakci, že chystá do grogu míchat chilli, aby v klidných Čechách vykřesal alespoň nějaké emoce.

* Bývalý pražidant republiky Václav Havel dostal svého slibu a už nic nenapsal. Zato s lítostí oznámil veřejnosti, že mu umírá pes. Celý národ se chystá smutnit pro Havlovu čubu.

Dětské okénko

Revoluce věru dětská odehrála se o prázdninách ve Velké Británii. Vznikla myšlenka toho, že chci mít a oni, no ti nahoře, ti upředení z mlhy, nám to nechťejí dopřát. A tak se módou ohlupení a bezproblémovostí zaujatí pubescenci pustili do revoluce. Tu máš blbouně kropáč. Nemám nový iPod a zároveň na něj nemám ani dostatek peněz. Ale nebudme hloupí, přeci si na něj nepůjdu vydělat, ani po tom pozlátku nepřestanu toužit, prostě půjdu a s jakousi znásilněnou myšlenkou v ústech si ho vezmu v krámě svépomocí. Stačí tyč, záštitu tmy a kuklu na hlavu. Výlohu krámu rozbít, iPod si vzít a být cool a být in a být tím, čím mě udělala reklama. Bestiálně toužícím strojem na nákup.

Jak se to dětičkám ten týden nakupovalo. Jak se revoluční duch musel stydět že i za tímhle vlastně stojí.

Není ta doba až tak v pořádku, když se demonstruje demolicí bez myšlenky. Jen s jejím stínem.

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

[Rage Against the Machine](#). Není z mého pohledu revolučnější hudby. Čtyři malý bolševici amerického stříhu, kteří jsou bolševiky jen proto, že v Americe být bolševikem je tou opozicí, tou revoltou, která má smysl, tedy je slyšet. Kdyby byl v Americe komunismus, členové skupiny RATM se stanou zanícenými kapitalisty.

Svou hudbou se snaží RATM oslovovat, nejen pobavit, zavalit rytmem a melodií. Jejich texty se hemží velkými slovy jako je svoboda!!!, konec konzumu!!! a mnoha dalšími s tím, že každé takové slovo je nutně zdůrazněné vykřičníkem, protože RATM texty na nic potutelně neupozorňují, ale na svět vše s chutí a vůní jahod doslova vyřvávají.

RATM jsou rap metalisti. Okruh hudby, kterou intelektuál se ctí ignoruje pro její hloupost. Škoda, přichází o neskutečnou nálož vzteklé energie, která tak roztomile nabíjí.

Slovo svoboda zní ze zpěvákových úst tak neskutečně naléhavě, tak do kolen prožitě, že nelze než mu ten projev spolknout, však posuďte [v odkazu](#) sami. Hněv je dar, jak praví Zack de la Rocha, zpěvák RATM podloudně v mnou nadnesené písni. A možná má chudák pravdu. Možná že darem opravdu je.

Co je tohle pro Krista za revoluci?

Kam směřují revoluce dneška? Co a do čeho chtějí protestující zvrhnout svět? Jaké další politické uzpůsobení je možné? Podle všeho je tržní kapitalismus, temno dneška, tou poslední možnou výslednicí všeho toho snažení. Kam dál? K přímé demokracii? Ta neexistuje a ani existovat nemůže. Něco tak absurdního lze zažít jen v projevech zanícených humanistů. Jen v těch do optimismu zaangażovaných slovních spojení, kde holubice létají aby zvěstovaly mír, ne aby se nechaly za rohem znásilnit reklamní agenturou.

Snad jediný politický směr, který ještě nebyl na lidstvo řádně aplikován je anarchie. Ale s tím asi do šípku jít se ubodat. Kdo o to stojí nechat se zajet na přechodu při zeleném panáčkoví.

Dalším politickým vývojem mohlo by být duchovno. Ne církevní diktát, ale jakési duchovní otevření se možnosti nebýt až takové hovado, jakým z valné většiny všichni jsou. Duchovně jsme klesli až tak hluboko, že teď už může nastat jen let do výšin. Není kam, kdyby chtěl člověk hlouběji.

Occupy Wall Street je další z možností jak něco říct a vlastně nic neříct. Možná, že se něco změní. Dle všech příznaků je hnutí na dobré cestě stát se masivním. Možná, že Occupy Wall Street je hnutím téhle doby, kdy za sto let se učitel zeptá, žák hned vyštěkne data a jména a místo určení.

Ale co je myšlenkou tohoto hnutí? Kupodivu není až tak politické, jak by se mohlo zdát. Netouží po svržení vlády. Nestojí o nové volby. Nechce ani přidat na výplatních páskách. Zdá se, že hlavním vývozním artiklem Occupy Wall Street je ztracená a znovuobjevovaná důstojnost člověka jakožto jedince. Což je výkřik prazvláštně lidský. Neberte nám naši budoucnost pro vaši hamiznou touhu vlastnit! Nevnímejte nás jako čísla ve statistických tabulkách, ale jako plnohodnotného člověka s radostmi, s krevním řečištěm, s nadějami v lepší když ne zítří, tak alespoň pozítří!

Internet v těchto protestech ukázal zač ho loket. Před jeho vznikem trvalo, než se ke všem dostala informace, že proti něčemu vlastně chtějí protestovat. Ale teď? Člověk ví, že protestovat chce, dřív než vznikne problém vůči kterému se má touto vrcholnou formou extrémního sportu ohradit.

Jak se protestuje v Čechách

Češi jsou vlněné smějící se bestie. Jak je vidno, jistý národní vývoj nastal. V okamžiku, kdy svět stojí na nohou, v půlce světa hlomozí takřka občanské války se Čech začne usmívat. Také ho v hloubi duše hněte, že důstojnost potratil na bitevním poli mezi tou a tou korporací. Ale nastane vnitřní boj, kdy se v Čechovi sváří několik úhlů pohledů. Co na to ostatní? Opravdu mě až tak něco hněte, abych šel a na veřejnosti obnažil svůj názor? Nepočkám si, až to za mě vybojuje někdo další? Nebude lepší počkat si na vítěze a přidat se na jeho stranu s potutelným – já tu stál od začátku, od začátku jsem ti přizvukoval a naslouchal? Nebo je to takový ten strach před momentem propuštěného vězně, který se i bojí podívat na regál v obchodně, aby ho nenařkli z krádeže? Přeci jenom, jsme národ porobený dějinami. Sebevědomí jsme, ať přehráváme jak chceme, potratili někde kolem padesátých let, kdy se v nás sezehl popravou ten odboj důležitý pro přežití v důstojnosti.

Antikvářovo pojednání o...knize Mistr Zhuang,překlad O.Krále,ale je to vlastně pouhý citát z kapitoly nazvané Dokonalá radost .Slepí k vlastnímu bytí,boháci se trápí a pachtí do úpadu,jen aby nehromadili více a více majetku,ktvý beztak nestačí užít,zůstávajíce takto mimo své vlastní bytí,lidé požívající vážnost dnem i nocí zkoumají a přemítají,zda to či ono udělali správně nebo špatně,míjejíce se takto s vlastním bytím!Lidé žijí svůj život se strachem a ti,kdo se dožijí dlouhého věku utkvějí ve svém poblouznění,žijí celý ten dlouhý čas se svým strachem,jenž nikdy neumírá,jaké to musí být utrpení,jak velice se títo lidé vzdalují od svého vlastního bytí

Soutěž...

Kdo první předvede v Antikvariátu Kačur obsluhu zhotovení Molotovova koktejlu vyhraje.

Hlavní cenou pro výherce je upřímná gratulace a kniha v hodnotě 5 – 71 Kč.

Chodit s lahvemi můžete od otevírací doby, až po dobu zavírací. S tím, že doba zavírací začíná půl hodiny před faktickým uzamčením obchodu.

Těšíme se na vaši revolucionářskou kreaci.